

Arrest

nr. 194 029 van 20 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. UNGER, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 september 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 24 juli 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van descendent van dhr. D.S. met Belgische nationaliteit.

1.3. Op 9 januari 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 17 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.5. Op 22 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Voormelde beslissing wordt ingetrokken. Bij arrest nr. 139 201 van 24 februari 2015 verwerpt de Raad het beroep.

1.6. Bij arrest nr. 130 790 van 3 oktober 2014 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.3.

1.7. Bij arrest nr. 139 202 van 24 februari 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4. Tegen voormeld arrest dient de verzoekende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij beschikking 11.223 van 16 april 2015 wordt het cassatieberoep ontoelaatbaar verklaard.

1.8. Op 19 januari 2016 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.9. Op 21 maart 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 18 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.11. Bij arrest nr. 167 103 van 3 mei 2016 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.9.

1.12. Bij arrest nr. 186 235 van 28 april 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.10.

1.13. Op 12 oktober 2017 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal.

1.14. Op 12 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft geen verdere pogingen ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/04/2016 dat hem betekend werd op 18/04/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Bovendien het feit dat de ouders van betrokkene in België verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezinsof privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn ouders kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kunnen betrokkenes ouders hem steeds bezoeken in Guinee.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft geen verdere pogingen ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/04/2016 dat hem betekend werd op 18/04/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkenes tweede asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 19/01/2016 en werd bij beslissing van 21/03/2016 niet in overweging genomen. De weigeringsbeslissing werd door de RVV bevestigd. Een bijlage 13 quinquies werd hem betekend op 18/04/2016. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Bovendien het feit dat de ouders van betrokkene in België verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezinsof privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn ouders kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kunnen betrokkenes ouders hem steeds bezoeken in Guinee.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft geen verdere pogingen ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18/04/2016 dat hem betekend werd op 18/04/2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkenes tweede asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 19/01/2016 en werd bij beslissing van 21/03/2016 niet in overweging genomen. De weigeringsbeslissing werd door de RVV bevestigd. Een bijlage 13 quinquies werd hem betekend op 18/04/2016. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier

bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Guinee."

1.15. Op 12 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.16. Op 13 oktober 2017 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.17. Op 17 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Uit het middel, eerste onderdeel, blijkt dat de verzoekende partij meent dat de taal bepaald is overeenkomstig artikel 51/4, §1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/4, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt met betrekking tot het bepalen van de taal dat de verzoekende partij op 19 januari 2016 een tweede asielaanvraag indiende. Zij verklaarde geen bijstand van een tolk te willen en Frans als proceduretaal te kiezen. Overeenkomstig artikel 51/4, §2, tweede lid

van de vreemdelingenwet werd het Frans bepaald als taal van de procedure. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 21 maart 2016 een beslissing tot weigering in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 3 mei 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen voormelde beslissing, bij arrest nr. 167 103. Op 18 april 2016 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker afgeleverd.

Naar aanleiding van een administratieve controle door de politie te Bilzen, wordt aan de verzoekende partij op 12 oktober 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Het bestreden bevel steunt op de motivering dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (art. 7, lid 1, 1° van de vreemdelingenwet) en dat zij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven (art. 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet).

Uit de feitelijke vaststellingen waarop het bestreden bevel steunt kan niet worden afgeleid dat het voortvloeit uit de afwijzing van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) bepaalt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

De bestreden beslissing werd niet genomen overeenkomstig het model van de bijlage 13quinquies. Evenmin vermeldt het dat het zou zijn genomen in toepassing van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij er lijkt van uit te gaan dat het *in casu* zou gaan om een “*daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied*” in de zin van artikel 51/4, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het bestreden bevel valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 51/4, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering wat betreft de beslissing tot vasthouding

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wat betreft de eerste bestreden beslissing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

De verzoekende partij laat met betrekking tot de vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende gelden:

“Les décisions ont été notifiées au requérant le 12 octobre 2017 ; la présente demande est introduite dans le délai particulier de 5 jours. Le requérant a donc fait toute diligence pour saisir Votre Conseil. Le requérant est retenu en centre fermé en vue de son expulsion prévue, de sorte que la condition de l'imminence du péril est remplie (arrêt n° 8510 du 11 mars 2008, Ayih).

En outre, il peut être tenu pour acquis que le recours à la procédure ordinaire ne permettra pas de mettre fin dans un délai utile au préjudice que provoque le maintien de l'acte attaqué : le délai moyen de traitement d'un recours dans le contentieux de la migration atteint actuellement 450 jours (11 mars 2015 : <http://www.rvv-cce.be/fr/actua/premier-president-tire-sonnette-dalarme>)”

In de nota met opmerkingen betwist de verwerende partij als volgt dat *in casu* is voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Artikel 43, §1, eerste lid PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering de uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 kan enkel de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is een beroep tot schorsing van tenuitvoerlegging en nietigverklaring instellen.

Verzoeker dient aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen.

Dit gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid. Uit de verantwoording door de verzoekende partij moet blijken dat het uiterst dringend karakter evident, dit wil zeggen klaarblijkelijk, op het eerste gezicht onbetwistbaar is.

Verzoeker diende op 13 oktober 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De thans bestreden beslissing kan niet worden uitgevoerd zolang verzoekers asielprocedure nog hangende is. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is van rechtswege geschorst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet schorsen wat reeds van rechtswege is geschorst.

In dat opzicht kan tevens worden verwezen naar de volgende arresten van de van 12.10.2017 van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen:

- RvV nr. 210.987, dd. 12.10.2017:

“Ter terechtzitting is gebleken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen nog geen standpunt heeft ingenomen inzake de asielaanvraag van verzoekende partij. Zolang de asielaanvraag van verzoekende partij in behandeling is, kan de in casu bestreden beslissing niet worden uitgevoerd gezien de schorsende werking van deze aanvraag. Aangezien de uitvoering van de bestreden beslissing actueel reeds geschorst is, blijkt niet welk belang verzoekende partij heeft bij haar vordering om deze beslissing te schorsen”.

• RVV nr. 193.684 d.d. 13 oktober 2017:

“Aangezien de uitvoering van de bestreden beslissing actueel reeds is geschorst blijkt niet welk belang verzoekende partij heeft bij haar vordering om deze beslissing te schorsen.”

Verzoeker betwist niet dat zijn asielaanvraag nog hangende is.

De vordering is bij gebrek aan een uiterst dringend noodzakelijk karakter onontvankelijk.”

De Raad merkt op dat artikel 43, §1 van het PR RvV, dat voorziet dat de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen, geen afbreuk kan doen aan de duidelijke bepalingen van de vreemdelingenwet zelf en de bepaling van artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet in het bijzonder.

Artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet is een duidelijke, wettelijke bepaling waaraan geen afbreuk kan worden gedaan door de reglementaire bepaling van artikel 43, §1 van het PR RvV, die daarenboven dateert van voor de inwerkingtreding van artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu blijkt en staat niet ter betwisting dat de onderhavige vordering werd ingediend binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet voorziene beroepstermijn en dat nog geen gewone vordering tot schorsing werd ingediend tegen de verwijderingsmaatregel waarvan de verzoekende partij het voorwerp is. Tevens blijkt en wordt niet betwist dat de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet (*“in het bijzonder”*) blijkt dan ook een wettelijk vermoeden dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is indien de betrokken vreemdeling is vastgehouden in een welbepaalde plaats. Nu tevens uitdrukkelijk is bepaald dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel (waarvan de tenuitvoerlegging imminent is) kan worden gevorderd *“bij uiterst dringende noodzakelijkheid”*, dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet de voorwaarde van het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk is vervuld nu de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats.

Dit wettelijk vermoeden wordt door de verwerende partij niet afdoende weerlegd. De verwerende partij geeft in haar betoog in haar nota met opmerkingen immers geen enkele wettelijk basis ter ondersteuning van haar standpunt dat de bestreden beslissing niet kan worden uitgevoerd zolang de asielprocedure van de verzoekende partij hangende is. Dit hoeft niet te verwonderen nu de bepaling dat een verzoeker van internationale bescherming het recht heeft om gedurende de behandeling van het verzoek door de administratie in de lidstaat te blijven (ook *“the right to remain”* genoemd), zoals neergelegd in oud artikel 7 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en nieuw artikel 9 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), niet werd omgezet in de vreemdelingenwet. Er zijn enkel sommige bepalingen in het vreemdelingenbesluit van toepassing, doch deze vinden geen steun in een relevante bepaling in de vreemdelingenwet.

De Raad herinnert er voorts aan dat de effectiviteit van een rechtsmiddel garanties vereist en er niet kan worden volstaan met een verwijzing naar een gangbare praktijk (in die zin zie GwH 16 januari 2014, nr.

1/2014, B.8.3.: « *les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique; c'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérente à l'ensemble des articles de la Convention* »).

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Te dezen wordt niet betwist dat de verzoekende partij op 13 oktober 2017 een asielaanvraag heeft ingediend waarover het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog geen beslissing heeft genomen. Niettegenstaande de verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing niet zal worden tenuitvoergelegd zolang de asielprocedure hangende is, dient niettemin bijkomend te worden vastgesteld dat de verwerende partij op 17 oktober 2017 ten aanzien van de verzoekende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen en dat voormeld bevel geen termijn voor een (vrijwillig) vertrek toekent zodat ervan moet worden uitgegaan dat de verzoekende partij wordt bevolen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en dat dit laatstgenoemde bevel tevens gepaard gaat met een vrijheidsberoving (bijlage 39bis) die door de gemachtigde noodzakelijk wordt geacht *“teneinde hem van het Belgisch grondgebied te verwijderen”*. Hieruit blijkt een intentie van de verwerende partij om over te gaan tot de effectieve verwijdering van het grondgebied.

Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is ertoe gehouden dit derde beschermingsverzoek dat werd ingediend op het ogenblik dat de verzoekende partij werd vastgehouden zoals bedoeld in de artikelen 74/8, §1 en 74/9, §§ 2 en 3 reeds binnen de twee werkdagen nadat de minister of zijn gemachtigde het hem heeft overgemaakt, overeenkomstig artikel 57/6/2, derde lid van de vreemdelingenwet, te behandelen (betreffende de al dan niet in overwegingname) of, indien de aanvraag in overweging wordt genomen, binnen de 15 dagen nadat de minister of zijn gemachtigde het hem heeft overgemaakt, bij voorrang te behandelen (art. 52/2, §2, 1° van de vreemdelingenwet), zodat niet kan blijken dat een gewone vordering tot schorsing reeds zijn beslag zal kunnen hebben alvorens over de asielaanvraag is beslist.

De verzoekende partij bevindt zich *in casu* in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet, waardoor het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk wordt vermoed.

Het betoog van de verwerende partij volstaat, gelet op hetgeen voorafgaat, niet om dit wettelijk vermoeden te weerleggen (in dezelfde zin RvV 5 november 2015, nr. 156.163; RvV 9 oktober 2015, nr. 154.231).

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door

haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 62, 51/4, 74/11, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en het hoger belang van het kind.

De verzoekende partij licht haar tweede grief in het enig middel toe als volgt:

« Suivant l'article 39/82 §4 de la loi sur les étrangers, « Le président de la chambre ou le juge au contentieux des étrangers procède à un examen attentif et rigoureux de tous les éléments de preuve portés à sa connaissance, en particulier ceux qui sont de nature à indiquer qu'il existe des motifs de croire que l'exécution de la décision attaquée exposerait le requérant au risque d'être soumis à la violation des droits fondamentaux de l'homme auxquels aucune dérogation n'est possible en vertu de l'article 15, alinéa 2, de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, qui fait l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux ».

Suivant l'article 74/13 de la loi : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Suivant l'article 74/11 de la loi, « § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ... ».

Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt n° 216.987 du 21.12.2011).

Ainsi qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi sur les étrangers, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Parl., 53, 1825/001, p. 17). Par ailleurs, l'article 20 de la même loi du 19 janvier 2012 a inséré dans la loi sur les étrangers l'article 74/13 précité. Il résulte de ce qui précède que si le défendeur doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que le défendeur n'est pas dépourvu en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation et ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'il délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi (CCE, arrêts n° 116.003 du 19 décembre 2013, n°132 278 du 28 octobre 2014, n°130 604 du 30 septembre 2014, n° 129 985 du 23 septembre 2014, n° 126 851 du 9 juillet 2014...). Les exigences de l'article 8 CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), tandis que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029). Selon la Cour européenne des droits de l'Homme, « Lorsque l'existence d'un lien familial avec un enfant se trouve établie, l'Etat doit agir de manière à permettre à ce lien de se développer et il faut accorder une protection juridique rendant possible dès la naissance ou dès que réalisable par la suite l'intégration de l'enfant dans sa famille » (voir les arrêts Yousef c. Pays-Bas du 5 novembre 2002, Keegan c. Irlande du 26 mai 1994, série A no 290, p. 19, § 50, et Kroon et autres c. Pays-Bas, 27 octobre 1994, série A no 297-C, p. 56, § 32). Selon cette même Cour, « l'éclatement d'une famille constitue une ingérence très grave. Dès lors, pareille mesure doit reposer sur des considérations inspirées par l'intérêt de l'enfant et ayant assez de poids et de solidité » (arrêt Olsson c. Suède du 24 mars 1988, série A no 130, pp. 33-34, § 72).

En l'espèce, l'OE ne tient pas compte de toutes les circonstances du cas, en particulier de sa situation familiale, dont il a bien été informé avant de prendre sa décision (pièces 3 et 4), alors que par ailleurs une interdiction de territoire de 2 ans est imposée au requérant, ce qui constitue un élément nouveau (CCE, arrêt n°98.273 du 28 février 2013, Singh).

Les décisions évoquent une vie familiale avec les parents du requérant (?), ne contestent pas l'existence d'une vie familiale avec les enfants, laquelle est confirmée (pièces 3), mais imposent au requérant de retourner seul en Guinée durant 2 ans. La séparation du requérant avec ses enfants sera effective durant deux ans, s'agissant d'enfants en bas âge qui ne peuvent voyager seuls et qui peuvent d'autant moins se rendre en Guinée pour le visiter que leur mère est reconnue réfugiée, de sorte qu'elle ne peut y accompagner ses enfants, lesquels ont incontestablement besoin de la présence de leur père au quotidien pour leur éducation et leur formation. Compte tenu du statut de réfugié de l'épouse, le couple étant de même nationalité, la vie familiale est impossible en Guinée et n'est possible qu'en Belgique, l'épouse y ayant obtenu le statut de réfugié. Contraindre Monsieur D(...) à quitter ses jeunes enfants pour un tel délai et à regagner son pays pour y solliciter un visa qu'il ne pourra obtenir avant 2 ans méconnaît l'intérêt supérieur des enfants, est constitutif d'erreur manifeste, méconnaît le principe de minutie et affecte sans motif nécessaire ni raisonnablement justifié leur vie familiale. En l'espèce, l'existence d'une vie familiale en Belgique ne fait aucun doute (pièces 3). Même s'il appartient aux Etats d'assurer l'ordre public et de contrôler, en vertu d'un principe général de droit international bien établi, l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux, là où leurs décisions porteraient atteinte à un droit protégé par le paragraphe 1 de l'article 8, une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, soit nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales (Affaire Moustaqim c. Belgique, req. 12313/86). Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte

aux droits du requérant. En l'espèce, il ne ressort pas des motifs de la décision que la partie adverse ait évalué le danger que Monsieur D. (...) représente pour l'ordre public en le mettant en balance avec la gravité de l'atteinte à sa vie familiale qui découlerait de son éloignement du territoire pendant une durée de 2 ans. Priver deux jeunes enfants de leur père durant un tel délai est tout à fait inopportun et disproportionné. Un juste équilibre n'a pas été assuré entre les intérêts en jeu. La décision ne révèle pas que l'intérêt supérieur de l'enfant ait été dûment pris en considération (Cons. État, 30 oct. 2002, Rev. dr. étr., 2002, p.630 ; CCE, arrêts n° 26.801 du 24 avril 2009, n°82.366 du 31 mai 2012, n°83.257 du 19 juin 2012, Diallo - n°92.552 du 30.11.2012, Ozfirat - n° 88.057 du 24 septembre 2012, Barrios –n° 98.175 du 28 février 2013, Asibey – 99.742 du 26 mars 2013, Maman). Ainsi jugé par Votre Conseil (arrêt n° 26.801 du 24 avril 2009) : « Par ailleurs, concernant la violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, le Conseil observe que la contestation ainsi formulée est sérieuse et avérée dès lors qu'elle porte sur des éléments précis qui sont de nature à porter atteinte à des droits fondamentaux protégés par des instruments juridiques internationaux auxquels l'Etat belge est partie, et que la partie défenderesse s'est abstenue d'en tenir compte avant de délivrer l'ordre de quitter le territoire et les ordres de reconduire litigieux. En effet, l'éloignement des requérants entraînerait une rupture du lien familial avec M. [M., A.] avec qui il n'est contesté pas que les requérants et particulièrement les enfants forment une famille, élément que la partie défenderesse ne semble nullement avoir pris en considération, pas plus que le caractère disproportionné de la mesure au regard de la scolarité régulière des enfants depuis leur arrivée en toute légalité sur le territoire belge».

4.3.2.2. Betreffende voormelde tweede grief repliceert de verwerende partij in de nota met opmerkingen als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld naar aanleiding waarvan verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld om verklaringen af te leggen.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een verzonden mail van 16.12 terwijl hij op 16.08 een ontvangstbewijs zou hebben verkregen. Uit het administratief dossier van mevr. D.F.B. (...) (OV xxx) blijkt dat zij tijdens haar asielaanvraag in 2016 bij de Belgische autoriteiten verklaarde gehuwd te zijn met de heer D.A. (...), dat hij reeds in België zou verblijven en dat zij geen enkel idee heeft waar hij zou wonen. Bovendien blijkt dat verzoeker en mevr. D.F.B. (...) niet op hetzelfde adres wonen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat bij het nemen van de bestreden beslissing niet gemotiveerd werd omtrent mevr. D.A. (...) en haar kinderen, nu de verwerende partij niet op de hoogte kan zijn van iets wat haar niet kenbaar werd gemaakt. Uit de gegevens van het dossier kan het bestaan van een gezinsleven niet worden afgeleid. Verzoeker bevindt zich reeds sedert 2012 in België, terwijl mevr. D.F. (...) pas in 2016 naar België kwam. Hieruit kan bezwaarlijk het bestaan van een gezinsleven worden afgeleid. Omdat verzoeker inwoont bij zijn ouders heeft het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing ook hieromtrent gemotiveerd.”

4.3.2.3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

4.3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor

situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad kan dus niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

4.3.2.5. De Raad gaat *in casu* na of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op het bestaan van een gezins- en privéleven in hoofde van de verzoekende partij waarmee het bestuur rekening had moeten houden.

4.3.2.5.1. Vooreerst lijkt de verwerende partij in de nota met opmerkingen te stellen dat het niet kennelijk onredelijk is dat zij bij het nemen van de bestreden beslissing niet gemotiveerd heeft omtrent de echtgenote van de verzoekende partij en haar kinderen, nu zij niet op de hoogte kan zijn van iets wat

haar niet kenbaar wordt gemaakt. Betreffende de bij het verzoekschrift neergelegde stukken waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij per email de verwerende partij voor het nemen van de eerste bestreden beslissing op de hoogte heeft gesteld van het gezinsleven in België alsook dat de verwerende partij deze email heeft ontvangen, stelt de verwerende partij in haar nota dat de email verstuurd werd door de verzoekende partij om 16u12 terwijl het ontvangstbewijs dateert van dezelfde dag om 16u08. Zij wijst er ook nog op dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld naar aanleiding waarvan de verzoekende partij in de mogelijkheid werd gesteld verklaringen af te leggen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet dienstig kan voorhouden dat de verzoekende partij haar voor het nemen van de bestreden beslissing het in België aanwezig zijn van haar echtgenote en kinderen niet ter kennis van het bestuur heeft gebracht. Immers bevindt zich in de stukken van het administratief dossier een email waaruit blijkt dat op 4 oktober 2017 de email van de verzoekende partij van 21 september 2017 – die zij heden voorlegt bij haar verzoekschrift en waarin de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte wordt gesteld van het feit dat haar echtgenote en kinderen erkende vluchtelingen zijn in België en allen van Guineese nationaliteit zijn waardoor het familiaal leven niet mogelijk is in Guinee – van de helpdesk-dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt overgemaakt aan een andere dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken. De email, vergezeld van de stukken die de verzoekende partij bij de email van 21 september 2017 voegde, met name een kopie van de huwelijksakte van 2011 en kopie van de legalisatie, de verblijfskaart van haar echtgenote waaruit blijkt dat zij erkend vluchteling is en een inschrijving in het register van Luik van de minderjarige kinderen waarop de verzoekende partij vermeld staat als hun vader, dateert van 4 oktober 2017 en bevindt zich in het administratief dossier, samen met de bijgevoegde stukken, zodat de verwerende partij geenszins dienstig kan voorhouden dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, op 12 oktober 2017, geen kennis had van het in België aanwezig zijn van de echtgenote en kinderen van de verzoekende partij. Het feit dat de verzoekende partij haar echtgenote niet vermeldt wanneer het administratief verslag vreemdelingencontrole wordt opgesteld – waarbij de vraag nog kan gesteld worden naar de volledigheid en de correctheid van de genoteerde verklaringen, nu de verzoekende partij blijkbaar wel aangaf dat zij een 'vriendin' heeft in België, doch dat vervolgens de naam van haar dochter (of haar moeder, die dezelfde naam heeft) wordt genoteerd en gelet op het feit dat het verslag niet werd ondertekend door de verzoekende partij - doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij de verwerende partij voordien reeds op de hoogte had gebracht van de aanwezigheid van haar echtgenote en kinderen op het grondgebied en van het feit dat zij meent dat haar familieleven niet mogelijk is in Guinee. Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat uit de stukken van het administratief dossier ook blijkt dat de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partij betekend werd op 12 oktober 2017 om 14u33, terwijl een vragenlijst van de Federale overheidsdienst Financiën werd vervolledigd op 12 oktober 2017 om 9u02 en werd overgemaakt om 9u21 door de politie van Heusden-Zolder. Uit deze vragenlijst blijkt minstens dat de naam van de kinderen van de verzoekende partij worden genoteerd, met name D.M. en D.E.

4.3.2.5.2. Daarnaast lijkt de verwerende partij te betwisten dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven. Zij wijst er in haar nota met opmerkingen op dat uit het administratief dossier van de echtgenote van de verzoekende partij blijkt dat mevrouw tijdens haar asielaanvraag in 2016 verklaarde gehuwd te zijn met de verzoekende partij die reeds in België zou verblijven, doch dat zij niet wist waar de verzoekende partij woonde. Daarnaast wijst de verwerende partij er op dat blijkt dat de verzoekende partij en haar echtgenote niet op hetzelfde adres wonen, dat de verzoekende partij zich sedert 2012 in België bevindt terwijl mevrouw pas in 2016 naar België kwam, dat hieruit bezwaarlijk een gezinsleven kan worden afgeleid.

4.3.2.5.2.1. In wezen hanteert het EHRM twee criteria om het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven na te gaan: enerzijds wordt het bestaan van een bloed- of aanverwantschap nagegaan en anderzijds wordt vereist dat de familiale band voldoende "hecht" is en er voldoende nauwe feitelijke banden/effectief beleefde hechte persoonlijke banden zijn.

De Raad wijst erop dat het gezinsleven tussen gehuwde partners wordt verondersteld alsook de gezinsband tussen een ouder en het minderjarig kind.

Een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk valt onder de draagwijdte van het begrip 'gezinsleven', zelfs als het gezinsleven nog niet volledig is gevestigd (EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 62; EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Serife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet als een dergelijke omstandigheid beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 59). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (*'Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties'*). EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30).

4.3.2.5.2.2. De verwerende partij betwist niet dat mevrouw D.F.B. en de kinderen D.M. en D.E.S. de echtgenote, respectievelijk de kinderen zijn van de verzoekende partij. Zij betwist wel het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven.

Vooreerst neemt de Raad in overweging dat de verzoekende partij zelf de verwerende partij op 21 september 2017 op de hoogte stelt van haar gezinsleven met haar echtgenote en kinderen, waarbij zij erop wijst dat haar echtgenote en kinderen erkend vluchteling zijn in België, dat zij allen van Guineese nationaliteit zijn waardoor het familieleven onmogelijk is in Guinee. De Raad stelt eveneens vast dat de verzoekende partij op dat ogenblik in de mogelijkheid is om kopieën voor te leggen van haar huwelijksakte en de legalisatie ervan alsook van de verblijfskaart van haar echtgenote en de bewijzen van inschrijving in Luik van de kinderen. Uit voormelde stukken, meer bepaald de bewijzen van inschrijving, blijkt voorts dat de verzoekende partij als vader van de kinderen wordt vermeld, alsook dat het jongste kind geboren is op 7 juli 2017.

Daarnaast blijkt uit de verklaring van de verzoekende partij op 26 september 2012 op de Dienst Vreemdelingenzaken, naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag, dat zij aangeeft dat zij wettig gehuwd is met mevrouw D.F.B. Uit de verklaring bij een meervoudige aanvraag van 30 januari 2016 op de Dienst Vreemdelingenzaken, naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag van 19 januari 2016, blijkt dat de verzoekende partij verklaart dat haar familiale situatie nog niet gewijzigd is. Uit voormelde verklaring blijkt voorts dat de verzoekende partij stelt dat haar vrouw en dochter Conakry hebben verlaten en naar een dorp zijn geweest om represailles te vermijden. Eveneens verklaart de verzoekende partij dat zij haar echtgenote één à twee keer in de week contacteert, dat zij spreken over elkaars situatie en dat zij nieuws over haar dochter krijgt. Daarnaast verklaart zij ook dat zij vreest dat haar dochter zal besneden worden.

Uit de stukken door de verwerende partij neergelegd bij haar nota met opmerkingen, meer bepaald de verklaring van de echtgenote van de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 november 2016 naar aanleiding van haar op 18 november 2016 ingediende asielaanvraag, blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij eveneens verklaart dat zij wettig gehuwd is met de verzoekende partij, waarbij zij wijst op het wettig huwelijk van 27 januari 2011. Zij vermeldt eveneens correct de namen van de ouders van de verzoekende partij en wijst erop dat haar echtgenoot in België is. Zij verklaart dat zij haar land heeft verlaten opdat haar dochter niet zou besneden worden, terwijl haar ouders beslisten dat wel te doen.

Ten slotte blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij gehoord werd op 13 oktober 2017 om 11u35, aldus na het nemen van de bestreden beslissing, en verklaarde een duurzame relatie te hebben met mevrouw D.F.B., waarvan zij het adres en telefoonnummer meedeelt. Zij wijst er eveneens op dat zij een dochter D.M. heeft die geboren is op 1 april 2013 en een zoon D.E.S., die geboren is op 7 juli 2017, die gedomicilieerd zijn bij hun mama. Zij verklaart dat zij sinds 2015 haar echtgenote gevraagd heeft niet te aanvaarden dat haar dochter zou besneden worden, dat in oktober 2016 haar schoonouders een programma voor de besnijdenis hadden voorzien en haar echtgenote haar opbelde, waarna zij haar zei te komen.

Gelet op voorgaande elementen blijkt op het eerste zicht het bestaan van een gezinsleven, minstens weerlegt de verwerende partij de door het EHRM veronderstelde gezinsband tussen de echtgenoten en de ouder en de minderjarige kinderen niet. Zij geeft in de eerste bestreden beslissing geenszins te kennen waarom zij meent dat er *in casu* geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partij en haar echtgenote en kinderen.

4.3.5.2.3. In de nota met opmerkingen betwist de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven wel. Waar de verwerende partij betoogt dat de verzoekende partij niet samenwoont met haar echtgenote, merkt de Raad op dat een samenwonen tussen de echtgenoten en de ouder en de minderjarige kinderen niet noodzakelijk is om te vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Voorts kan de verwerende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat mevrouw tijdens haar asielaanvraag in 2016 verklaarde gehuwd te zijn met de verzoekende partij die reeds in België zou verblijven, doch dat zij niet wist waar de verzoekende partij woonde. Immers blijkt uit het gehoor van 30 november 2016 naar aanleiding van de asielaanvraag van de echtgenote van de verzoekende partij, dat zij aangaf gehuwd te zijn, doch dat zij geen idee had van het adres van haar echtgenoot. Het niet kennen van het adres is geenszins gelijk te stellen aan het niet weten wonen van haar echtgenoot, dit des te meer daar de verzoekende partij op het ogenblik van het voormelde verhoor, volgens haar verklaringen, nog maar een maand in België was. Waar de verwerende partij ten slotte nog van oordeel is dat er bezwaarlijk sprake kan zijn van een gezinsleven nu de verzoekende partij zich sedert 2012 in België bevindt terwijl haar echtgenote pas in 2016 naar België kwam, herhaalt de Raad dat een relatie die voortvloeit uit een wettelijk en oprecht huwelijk onder de draagwijdte van het begrip 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM valt, zelfs als het gezinsleven nog niet volledig is gevestigd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt op het eerste zicht het bestaan van een gezinsleven tussen de echtgenote van de verzoekende partij en de verzoekende partij, niettegenstaande zij gescheiden leefden van 2012 tot 2016. Immers legt de verzoekende partij een kopie voor van een huwelijksakte van 27 januari 2011. Voorts kan worden herhaald dat uit de verklaring van de verzoekende partij op 26 september 2012 op de Dienst Vreemdelingenzaken, naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag, blijkt dat zij aangeeft dat zij wettig gehuwd is met mevrouw D.F.B. Uit de verklaring van 30 januari 2016, naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag van 19 januari 2016, blijkt dat de verzoekende partij verklaart dat haar familiale situatie nog niet gewijzigd is. Uit voormelde verklaring blijkt voorts dat de verzoekende partij stelt dat haar vrouw en dochter Conakry hebben verlaten en naar een dorp zijn geweest om represailles te vermijden. Eveneens verklaart de verzoekende partij dat zij haar echtgenote één à twee keer in de week contacteert, dat zij spreken over elkaars situatie en dat zij nieuws over haar dochter krijgt. Daarnaast verklaart zij ook dat zij vreest dat haar dochter zal besneden worden.

4.3.2.6. Daargelaten de vraag of het de verwerende partij toekwam, wanneer er sprake is van door het EHRM verondersteld gezinsleven, zoals *in casu* met een echtgenote en minderjarige kinderen, in de bestreden beslissing aan te geven waarom zij dit gezinsleven betwist, stelt de Raad vast dat, gelet op bovenstaande vaststellingen, niet blijkt dat er in de huidige stand van het geding voldoende concrete argumenten voorliggen om te twijfelen aan het werkelijk en oprecht karakter van het voorliggende huwelijk, derwijze dat een beschermingswaardig gezinsleven dient te worden aangenomen.

Artikel 8 van het EVRM vereist een zorgvuldig onderzoek naar alle relevante feiten en omstandigheden, zo niet is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat geen rekening werd gehouden met (een onderdeel van) het gezinsleven van de verzoekende partij. In de eerste bestreden beslissing wordt geen enkele overweging gewijd aan het gezinsleven van de verzoekende partij met haar echtgenote en haar twee kinderen, terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hiervan wel degelijk kennis had.

Hoewel de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing kennis had van bovenvermelde relevante feiten en omstandigheden aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, blijkt noch uit de motieven van de eerste bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier enige afweging of enig onderzoek naar deze relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat de gemachtigde bij het

nemen van de eerste bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke feitelijke situatie van de verzoekende partij waarvan hij kennis had.

Prima facie kan de schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden aangenomen. Het enig middel is in de besproken mate ernstig.

4.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.4.2.1. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, waarbij zij naar Guinee dient terug te keren gedurende twee jaar, zonder twijfel een invloed zal hebben op haar gezinsleven daar zij samenwoont met haar kinderen en echtgenote, die toegelaten zijn tot verblijf en erkend zijn als vluchteling en zij met hen een familiaal leven leidt dat enkel mogelijk is in België daar zij en haar echtgenote beiden de Guineese nationaliteit hebben en haar vrouw erkend vluchteling is in België.

4.4.2.2. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat een schending van artikel 8 van het EVRM aan de oppervlakte werd gebracht.

4.4.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4.5. Er is *in casu* voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV. Deze vaststelling leidt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

5. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het inreisverbod

5.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

5.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst erop dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

5.1.2. De beoordeling van deze voorwaarde

5.1.2.1. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat zij de vordering heeft ingesteld binnen de voorziene termijn van vijf dagen en aldus diligent gehandeld heeft alsook dat zij vastgehouden wordt met het oog op haar verwijdering.

5.1.2.2. Een inreisverbod wordt in artikel 1 van de vreemdelingenwet als volgt gedefinieerd: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;”*

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. [...]

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]”

(...)

3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

5.1.2.3. In het bestreden inreisverbod wordt dienaangaande gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 12.10.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

5.1.2.4. De Raad stelt vast dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2017 bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

Gelet op deze ingewilligde schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2017, kan de verzoekende partij voorlopig niet van het Belgische grondgebied worden verwijderd.

5.1.2.5. Bijgevolg kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden, zowel wat betreft het binnenkomstverbod, als wat betreft het verblijfsverbod.

Een tenuitvoerlegging van het inreisverbod zou immers strijdig zijn met het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2017, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, wordt geschorst. Zolang geen uitspraak is gedaan over de nietigverklaring van het vermelde bevel, kan de verzoekende partij dan ook niet van het Belgische grondgebied worden verwijderd.

In deze omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dit inreisverbod zich opdringt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het bestreden inreisverbod dient dan ook te worden verworpen nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen wat de beslissing houdende het inreisverbod (bijlage 13*sexies*) en de beslissing tot vasthouding betreft.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 oktober 2017 om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens (bijlage 13*septies*), wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

N. VERMANDER